

§ 3. Przy ogłaszaniu w myśl art. 387 kodeksu postępowania cywilnego dni i godzin, w których powód może bez wezwania stawić się wraz ze stroną pozwaną dla rozpoznania sprawy, powinny być ogłoszone również nazwiska ławników, wyznaczonych na te dni do udziału w posiedzeniach z podaniem ich zawodu i grupy, którą oni reprezentują.

§ 4. Jeżeli w sądzie pracy istnieją spory w pewnej gałęzi pracy w takiej ilości, że wyznaczone dni posiedzeń będą prawdopodobnie całkowicie wypełnione tego rodzaju sprawami, w takim razie przy ustanowieniu kolejnego udziału ławników należy to uwzględnić w ten sposób, aby na ławników mających wziąć udział w tych posiedzeniach wyznaczani byli imiennie tylko ławnicy, należący do tej lub zbliżonej gałęzi pracy.

§ 5. Listę kompletów posiedzeń (§ 1 ust. 1) należy doręczyć co najmniej na 10 dni przed terminem pierwszego posiedzenia nią objętego wszystkim ławnikom, których współudział w posiedzeniach jest w niej zapowiedziany.

Doręczenie listy kompletów posiedzeń stanowi zarazem wezwanie dla tych ławników do przybycia w dni, w liście tej oznaczone, na posiedzenie.

§ 6. Ławników, których trzeba przybrać do udziału w posiedzeniu, nieprzewidzianem w liście kompletów posiedzeń, oraz zastępców ławników (§ 1 ust. 2), przewodniczący sądu pracy wzywa na to posiedzenie osobnym pismem.

W razie potrzeby można wezwać telegraficznie lub telefonicznie.

§ 7. Jeżeli ławnik nie może przybyć lub wziąć udziału w danej sprawie, powinien zawiadomić o tem niezwłocznie przewodniczącego sądu pracy. Gdyby to była przeszkoda nieprzewidziana, powinien niezwłocznie zawiadomić o tem przewodniczącego sądu pracy telegraficznie lub telefonicznie.

§ 8. Każda lista kompletów oraz każde osobne wezwanie ławnika, wysłane w myśl § 6 rozporządzenia niniejszego, powinny zawierać pouczenie, obejmujące treść § 7 rozporządzenia niniejszego oraz art. 12 prawa o sądach pracy, a lista kompletów nadto treść § 5 ustęp 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Ławnik obowiązany jest o każdej zmianie swego zamieszkania oraz o utracie charakteru reprezentanta tej grupy, z której był powołany, zawiadomić przewodniczącego sądu pracy w przeciągu trzech dni.

§ 10. Przepisy powyższe stosują się odpowiednio do zastępców ławników sądów pracy.

§ 11. Ławników do udziału w sesjach pojednawczych wyznacza przewodniczący sądu pracy wedle własnego uznania z pośród ławników lub zastępców ławników danego sądu pracy, odznaczających się znajomością zasad postępowania sądowego oraz posiadających dostateczne wyrobienie życiowe

i inne niezbędne kwalifikacje do prowadzenia postępowania pojednawczego.

Przewodnictwo na kompletach sesyj pojednawczych powinno być w sposób równomierny poruczane ławnikom z obu grup, pracodawców i pracowników.

II. Wyznaczanie ławników sądu okręgowego do udziału w posiedzeniach tegoż sądu.

§ 12. Przepisy §§ 1 do 10 rozporządzenia niniejszego mają odpowiednie zastosowanie przy wyznaczaniu ławników do udziału w posiedzeniach sądów okręgowych z następującymi zmianami:

- 1) listę kompletów posiedzeń dla sądu okręgowego ustanawia prezes tegoż sądu na pół roku kalendarzowego zgóry lub na okres krótszy, jeżeli po ustanowieniu sądu pracy czasokres do końca roku kalendarzowego jest krótszy niż pół roku;
- 2) w razie istnienia w okręgu sądu okręgowego kilku sądów pracy, ławników sądu okręgowego należy wyznaczyć do udziału w posiedzeniach sądu okręgowego bez względu na to, z okręgu jakiego sądu pracy oni zostali powołani.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1928 r. w sprawie wyznaczania ławników sądów pracy oraz ławników sądów okręgowych do udziału w posiedzeniach sądu pracy względnie sądu okręgowego (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 868).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorewski*

33.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 19 stycznia 1935 r.

o należnościach ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych.

Na podstawie art. 11 i art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r., zawierającego prawo o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 854) zarządza się co następuje:

§ 1. Ławnicy i ich zastępcy, utrzymujący się z dziennego zarobku, otrzymują odszkodowanie za utracony zarobek w wysokości nieprzekraczającej 8 złotych. Zarobek uważa się za utracony, jeżeli wynagrodzenie ławnika oblicza się na dniówkę lub na akord.

§ 2. Diety ławników sądów pracy i sądów okręgowych i ich zastępców zamieszkałych poza siedzibą sądu wynoszą 6 złotych za każde posiedzenie, na które ławnik lub jego zastępca przybył do sądu na podstawie wezwania przewodniczącego (prezesa) sądu.

§ 3. Zamiejscowi ławnicy i ich zastępcy otrzymują, oprócz odszkodowania i diet, zwrot kosztów przejazdu do sądu i zpowrotem, z tem jednak, że zwrot tych kosztów nie może przekraczać kosztu przejazdu kolejowego drugą klasą.

O przyznaniu odszkodowania, diet i kosztów przejazdu rozstrzyga przewodniczący (prezes) tego sądu, przy którym ławnik lub jego zastępca są ustanowieni.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 30 listopada 1928 r. o dietach i kosztach przejazdu ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 869), zmienione przez rozporządzenie z dnia 7 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 578).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorek*

39.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 30 stycznia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sposobie zawieszania przez urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich egzekucyj, prowadzonych przez instytucje kredytowe.

Na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucji kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych — w brzmieniu ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973) zarządzam co następuje:

§ 1. Urząd rozjemczy do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich może egzekucję, prowadzoną przez instytucję kredytową, na wniosek dłużnika zawiesić zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego w przypadkach, w których w myśl przepisu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucji kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych — w brzmieniu ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973) — na instytucji kredytowej ciąży obowiązek zawarcia układu

konwersyjnego z posiadaczem gospodarstwa wiejskiego grupy A lub B, a dłużnik posiada warunki potrzebne dla zawarcia takiego układu.

§ 2. Do wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego winny być dołączone:

1) uzasadnienie wniosku, zawierające wyjaśnienia następujące:

- a) oznaczenie wszystkich gospodarstw wiejskich posiadanych przez dłużnika z podaniem wielkości ich obszaru,
- b) oznaczenie czasu i tytułu powstania długu, stanowiącego podstawę postępowania egzekucyjnego,
- c) zestawienie ogólnego zadłużenia, jeżeli dłużnik jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego grupy B;

2) zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego doręczone dłużnikowi przez komornika.

§ 3. Niezwłocznie po złożeniu wniosku do urzędu rozjemczego, przewodniczący urzędu rozjemczego winien zarządzić doręczenie odpisu wniosku instytucji kredytowej, wyznaczając równocześnie termin do przesłuchania stron i wydania decyzji. Termin ten winien przypadać w ciągu 14 dni od wniesienia wniosku do urzędu rozjemczego.

Strony nie mają obowiązku stawienia się w terminie i mogą składać oświadczenia swoje na piśmie.

§ 4. Wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego rozstrzyga przewodniczący urzędu rozjemczego w wyznaczonym terminie, po wysłuchaniu stron, a w razie niestawienia się jednej lub obydwóch stron, po zbadaniu oświadczeń stron złożonych na piśmie.

Decyzję swą wydaje przewodniczący urzędu rozjemczego w formie postanowienia, które jest natychmiast wykonalne. Postanowienie to winien przewodniczący urzędu rozjemczego uzasadnić.

Przewodniczący urzędu rozjemczego winien w treści postanowienia zawieszającego egzekucję zaznaczyć o możliwości uchylecia tego postanowienia w trybie określonym w § 7 ust. 1.

§ 5. W przypadkach wyjątkowo nagłych, gdy bliskość wyznaczonego terminu licytacji groziłaby przeprowadzeniem licytacji przed rozstrzygnięciem wniosku w trybie określonym w paragrafie poprzedzającym, przewodniczący urzędu rozjemczego może po zbadaniu wniosku i stwierdzeniu jego zasadności zawiesić egzekucję, wydając postanowienie tymczasowe natychmiast wykonalne, które następnie po wysłuchaniu stron w terminie wyznaczonym zgodnie z przepisami § 3 i 4, bądź uchyli, bądź też utrzyma w mocy.

§ 6. Postanowienie zawieszające postępowanie egzekucyjne może ulec zaskarżeniu do sądu okręgowego w przypadkach oraz w trybie określonych przepisami art. 26 i 27 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich — w brzmieniu ustalonym w obwieszczeniu Ministra Rolnictwa i Reform